

A

U¹¹⁰/389

SKALDESTYCKEN

AF

ERIK GUSTAF GEIJER.

U P S A L A ,
P A L M B L A D & C .

1 8 5 5 .

МОСК. ГЛ. АРХИВЪ МИН. ИН. ДѢЛЪ
Библиотека Бар. В. Р. ОСТЕНЪ-САМЕНА

A

MINA UNGDOMSVÄNNER.

tillegnade.

МОСК. ГЛ. АРХИВЪ МНН. ИИ. ДЪЛЪ
Библиотека Кар. С. Р. ОСТЕНЪ-САМЕНА

E. G. G.

F ö r e t a l.

L ä s a r e !

Hvad i Diktens ädla Konst, — som, sent af mig försökt, snart mig öfvergifvit — jag kunnat frambringa, finner Du här till största delen samladt; i allmänhet ej mycket: det mesta gammalt nog att ha hunnit glömmas: föga nytt. Det är Skaldestycken i egen mening: Stycken af en Skald — som aldrig var det helt, och derföre kanske får nöja sig med ett halft bifall. I alla fall: Lef väl och läs benüget!

MANHEM.

Det var en tid det bodde uti Norden
 En storsint ätt, beredd för frid som krig.
 Då, ingens slaf och ingens herre vorden,
 Hvar Odalbonde var en man för sig.
 Med svärd han røjde våld, med plogen jorden,
 Med lugn för Gud och man han gick sin stig.
 Sig sjelf sitt värn han visste andra skydda,
 Och Kungasöner växte i hans hydda.

Till honom ej, från vidt aflägsna stränder,
 Med skeppen flöto konstiga behof.
 Ej krämarn musten sög utur hans länder,
 Ej flärdens yppighet hans vinst begrof.
 Men åkern plöjde han med egna händer,
 Hans tillit var hans arm, hans skatt var hof.
 Vår konst att njuta är, hans var umbära,
 Och sjelf sig vara nog, var all hans lära.

Om han ej öfvad var att sirligt tala,
 Hans handslag gällde mer än ed och skrift.
 Han drog ej agg inunder löjen hala:
 Hans hand bar svärd, men ej hans tunga gift.
 Han ej förstod med ord en skuld betala,
 Och språka om sitt hjertas ömma drift.
 Hans hat var eld, hans vänskap gick i döden,
 Och med sin fosterbror han delte öden.

Hans lärdom var ej stor — Han visste lida
 Och lefva som en man. Hvad vet' vi mer?
 Vi veta huru sol och stjernor skrida —
 De öfver veklingar gå upp och ner.
 Vi apa åskan, kunna vapen smida,
 Men ej det mod, som emot faran ler.
 För lyckan krypande vi slåss om brödet.
 Han upprätt stod och brottades med ödet.

Och föll han äfven — ej han hördes qvida,
 Han tåligt drog hvad lag som menskan fått.
 Med fåfång suck han bad ej plågan bida.
 Han tiggde ej om lifvets usla lott.
 Med färdigt mod att lyda och att strida,
 Han böd ett stålsatt bröst mot lyckans skott.
 Allt kan dess nyck förta och allt beskära,
 Ej magt att lefva fri, och dö med ära.